

örömHÍRlap

A Fót-Központi Református Egyházközösség Folyóirata

SOLA GRATIA EGYEDÜL KEGYELEM BŐL

TARTALOMJEGYZÉK:

<i>Sola Gratia</i>	1
<i>Hogy vagy?</i>	3
<i>Jézus az Úr!?</i>	4
<i>Családi nap</i>	6
<i>Házasság gondozás</i>	8
<i>Óvodáról</i>	10
<i>Ifjúság</i>	11
<i>Bizonyoságtétel</i>	13
<i>Bizonyoságtétel 2.</i>	14
<i>Reformáld meg!</i>	18
<i>Hirdetések</i>	20

„Itt az életem Jézusom, im tenéked áldozom... légy te Úr időm felett, minden óráim a tied.”

Aki ide tudta szánni idejét a szeptemberi evangélizációs hetünkön, annak ismerősen csengenek ezek a sorok. Hiszen minden este elénekeltük ennek a szép éneknek a versszakait, és remélem, hogy nemcsak a szánkkal mondtuk, hanem a szívünkkel is imádkoztuk.

Azóta már eltelt két hónap, de még heti szinten előjön bennem. Újra és újra dúdolólok vagy épp énekelek, és egyre inkább rádöb-

lesz Jézusnak, a szeretetnek és a Tőle kapott békességnek. S az ilyen ember boldogan vallja élete minden napján: itt van szívem, neked adom Uram, fogadd teljesen és kedvesen, és jöjj, töltsd meg önmagaddal!

Reformáció idején érdemes végiggondolni, hogy mivel is töltjük meg a szívünket! Mi az, amit beleengedünk, mi az, amivel erősítjük? Van egy kedves Ige a Zsidókhoz írt levélben: „az a jó, ha kegyelemmel erősödik meg a szív.” Zsid. 13:9 **Nekünk is a kegyelem a szív erősítőnk?**

A XVI. században nagy felismerése volt a reformáció kezdeményezőinek: sola gratia, azaz egyedül kegyelemből van életünk és üdvösségünk. Egyedül kegyelemből.

benek, hogy milyen fontos dolgokat fogalmaz meg az ének írója.

Kálvin János, a reformáció egyik úttörője hasonlóképpen vallotta meg gondolatait az élő Isten felé, csak nem ének formájában: „A szívemet égő hálaáldozatul neked adom Uram.”

Az 'áldozat' szó jelentése a világban negatív kicsengésű, mert nem szeretünk áldozatokat hozni. Számunkra azonban, keresztyén emberek számára boldog töltetet hordoz e szó. Hiszen a legkedvesebb és egyben a legszörnyűbb áldozatot maga a mi Urunk és Megváltónk, Jézus Krisztus hozta! Ő áldozatként adta oda magát halálra a keresztre, iszonyú halált halva, hogy bennünket az Ő áldozatával örökre és tökéletesen megszenteljen. Aki Őrá néz, és elfogadja ezt a gólgotai áldozatot, az új emberré lesz.

Annak új szívet ad az Isten, miközben eltörli a régít. Azt, amiben annyi feszültség, indulat és felgyülemlett keserűség, harag van, és ad helyette egy olyat, amelyben helye

De jó lenne, ha Isten kegyelme beragyoghatná nap mint nap szívünket és megerősítené! Olyan sok a remegő szívű ember körülöttünk! Akik roskadoznak az élet terhei alatt, mert szívükre veszik azt is, amit nem kellene, és persze olyanok is, akiknek a szívük tele van a világ értéktelen kacatjaival, és ezért gyenge és állhatatlan.

Mi a szív? A Bibliában mindig a teljes embert jelenti, az ember lényét, azt, aki maga. Nem mindegy tehát, mi által erősödünk – „az a jó, ha kegyellemmel erősödik meg a szív”.

Akinek a kegyelem a szíverősítője, nem pedig a világ kínálta mindenféle ideigvaló lát-szaterősítő, az boldog ember. Boldog és új-szívű ember.

Kedves Testvérem! Jézus Krisztus neked is felkínálja kegyelmét, mert téged is szeretne erős szívű emberré formálni. Szeretné, ha a kegyelme napról napra bátoríthatna, szilárd jellemű emberré tehetne! Szeretné, ha az Ő kegyelme elég lenne neked mindenre, még ha testi erődnek híjával is vagy.

Kegyelem által vezérelt emberek tudnak csak kegyelmet gyakorolni mindazok felé, akik sebeznek, akik ártnak, akik tüskés természetük miatt sokakat megbántanak.

Ezért hagyd, hogy kiárassza Isten rád az Ő kegyelmét, amely – Jézus Krisztus által – bűneid bocsánatát, megújult, megelégedett életet hoznak neked. És persze örök életet.

Reformációra – azaz új, átformált életre neked is szükséged van. Nem muszáj hagynod, hogy életed sodródjon ezzel a korszellemmel, amely főként csak a selejtet közvetíti feléd.

Kérd még ma Istent, hogy jöjjön hozzád kegyelmével, és adjon neked Krisztus által megváltott, boldog szívet, hogy te is énekelhesd velem együtt boldogan: „*Itt az élttem Jézusom, im tenéked áldozom...*”

Szabad neked az Ő kegyelmét választanod! Én ezért imádkozom.

Sebestyén Julianna beo. lelképásztor

Reményik Sándor: Kegyelem

Először sírsz.

Azután átkozódsz.

Aztán imádkozol.

Aztán megfeszíted

Körömszakadtig maradék-erőd.

Akarsz, egetostromló akarattal –

S a lehetetlenség konok falán

Zúgod véresre koponyád.

Azután elalélsz.

S ha újra eszmélsz, mindent újra kezdesz.

Utoljára is tompa kábulattal,

Szótalantul, gondolatlanul

Mondod magadnak: mindegy, mindhiába:

A bűn, a betegség, a nyomorúság,

A mindennapi szörnyű szürkesség

Tömlöcből nincsen, nincsen menekvés!

S akkor – magától – megnyílik az ég,

Mely nem tárult ki átokra, imára,

Erő, akarat, kétségbeesés,

Bűnbánat – hasztalanul ostromolták.

Akkor megnyílik magától az ég,

S egy picci csillag sétál szembe véled,

S olyan közel jön, szépen mosolyogva,

Hogy azt hiszed: a tenyeredbe hull.

Akkor – magától – szűnik a vihar,

Akkor – magától – minden elcsitul,

Akkor – magától – éled a remény.

Álomfáidnak minden aranyágán

Csak úgy magától – friss gyümölcs terem.

Ez a *magától*: ez a Kegyelem.

Hogy vagy?

Ha körülnézünk magunk körül a hozzánk tartozó, életünkkel összefüggő területek világában, és gyors mintavételezéssel szeretnénk valamilyen visszajelzést kapni az emberekben lévő érzésekről, s az őket foglalkoztató élményekről, hamarosan előtérbe kerül a panasz, a félelem, az aggodás.

Mikor személyes találkozások alkalmával vagy telefonbeszélgetés kezdetén érdeklődünk az egyszerűnek és sokszor felszínesnek tűnő „hogyan vagy?” kérdéssel, sok esetben élénk tárul egy nyitó kép a kérdezett személy hangulatáról.

Tíz negyven év feletti átlagemberből jó, ha három azt válaszolja minden gondolkodás nélkül, hogy: „Hál’ Istennek jól!” vagy „Köszönöm jól!”.

A további változatoknál már ott a félsz, a nyugtalanlás vagy a lemondó rosszkedv a válaszokban: „Most éppen jól, de le kell kopogjam...”, „Kösz, megvagyok...”, „Még megvagyok...”, „Nem túl jól...”, „Voltam már jobban is, de akkor sem volt jó...”, „Ne is kérdezd...” – hangzik a felelet, és lehetne még hosszan sorolni a különböző variációkat, melyekkel nap mint nap találkozhatunk, vagy éppen a mi beszédünkben jelenik meg. Azt meghatározni röviden és tömören, „hogyan vagyunk?” és miként érezzük magunkat a bőrünkben, jórészt az egészségi állapot és az anyagi helyzet összesített diagramjának értékeivel függ össze a hétköznapi anyagi síkú világában. „Csak egészség, pénz, és téroró legyen” – summázhatnánk a lényegét a versenytempóval fejlődő planetán, ami akár ars poeticaként is szolgálhatna a tébolyodott, felgyorsult, globalizált rohanásban.

A lélek állapota sokadrangú, nem lényeges, de ha mégis nyugtalanodik az elé dobott mindenféle „gyorsíttermi” romlott áru ellenére, hát akkor jöhet egy kis jógás zümmögés vagy egy négycsillagos selfness túra, netán „angyalka-kultuszos” leborulás, a sok egyéb önn nyugtató zsákutca mellett.

A kedélyállapot pillanatnyi helyzetét sok minden befolyásolja, és a modern halandót rengeteg hatás éri, amit mindenki másként dolgoz fel. Félelmek sora az, mely a mélyben munkálkodik, fogságban tart, s megkeseríti, hiábavaló küzdelemmé, kilátástalan szenvedéssé változtathatja az életet. Nem kezdenék bele, mennyi és hányféle félelem lehetséges. Azonban itt meg kell említsem a Monty Taylortól hallott ígéhirdetéseket egyike az evangelizációs hétről, ahol a félelmek témaköre is bőven érintve volt, és élmény meghallgatni, újra hallani a gyülekezeti honlapról.

Egy biztos: az aggodalmak, a félelmek meghatározzák a lelkiállapotot, azt, „hogyan vagy”, „hogyan érzed magad”.

S kétségtelen az a tény is, hogy az Isten által nyújtott kapaszkodó nélkül esélytelen kilábalni a szorongásokkal teli bolyongásból és a tévelygések láncolataiból.

„Hogyan vagy? Jól. Bővebben? Nem jól.” – így a pár szavas, már gyermekkorban megismert kis „sutka”, ami a felület és a mélyebb közti különbséget érzékelteti.

Vajon hogyan válaszolnék, ha Jézus személyesen tenné fel nekem ezt a kérdést... s bővebben?

Ismeretlenül, váratlanul tűnne-e fel? Ő biztosan ismer engem. Tudnék -e válaszolni félelmek okozta gátlások nélkül?

Esetleg azt felelném: „Jól, és kösz a múltkori segítséget... majd hívlak, ha kellesz...”

Netán azt találnám szólni: „Bocs, most erre nem érek rá, gyere vissza később... tudod, a lótifuti, a karrier, a család... majd még átgondolom, hogy is vagyok.”

Illetőleg a körülményeimre hivatkozva említeném meg, hogy „nem vagyok jól” és „különb sorsra lennék méltó”?

Talán hideg tudományossággal előhozakodva, hosszan elemezném keresztalálának fontosságát, s mi mindent változtatott a világon, a bűnös emberiségnek lehetőséget adva az üdvözülésre, de a „hogyan vagy?” kérdésre a választ emelkedett hangulattal elrejténém?

Vagy azt mondanám: „Most már jól vagyok, hogy itt vagy velem! Maradj itt, lépj be az életembe!”

Mindenkinek megvan a saját válasza... S Te hogy vagy?

Ifj. Elek István

Evangelizáció

„Legyetek azért Isten követői, mint szeretett gyermekek, és járjatok szeretetben, amint Krisztus is szeretett minket, és önmagát adta értünk áldozati ajándékkul, Istennek kedves, jó illatként.” Ef. 5, 1–2

Gazdagon megáldott héten vehettünk részt a gyülekezetben 2012. szeptember 18-tól 23-ig Monty Taylor amerikai származású lelkipásztor szolgálataival, aki hosszú évek óta Magyarországon él és dolgozik. Az igehirdetések kellemes amerikai akcentussal átítatott magyar nyelven szóltak, ami még élvezetesebbé tette azok hallgatását.

Minden este nagyon gyakorlatias – sok példával és igeverssel alátámasztott – igehirdetéseket hallhattunk. A témák olyan fontosságúak voltak, mint a személyes életünk, az egyedülállók és házások élete, a munka, a pénz, az érzelmeink területe. Jézus az Úr!? – ez volt a kérdés, és a választ életünk ezen fontos területein végignézve kellett megadnunk.

A személyes életünk vonatkozásában az volt számomra a legfontosabb üzenet, hogy ne uralkodjék el rajtunk az elégedetlenség saját magunkkal kapcsolatban. Az Úr teremtséi vagyunk. Az Úr alkotott meg minket, és a mi kvalitásaink úgy lettek kialakítva az Úr által, hogy azzal a saját életfeladatainkat betöltjük. Ne legyünk elégedetlenek a külsőnkkel, a tehetségünkkel, mert pont olyanok vagyunk és olyan adottságokkal rendelkezünk, amivel nekünk a lehetőségeinket kihasználva kell végigjárni az utunkat.

Használjuk fel az Isten szolgálatára azokat a tehetségeinket, adottságainkat, erősségeinket, amivel rendelkezünk.

JÉZUS AZ ÚR!?

Az életfeladatunkat elláthatjuk egyedülállóként vagy családsként is. A boldogságunk nem azon múlik, hogy egyedülállók vagyunk-e vagy családosok. A boldogság attól függ, hogy Istennel milyen a kapcsolatunk. Az egyedülállók életén ugyanolyan áldás van, mint a családosokén.

A házastársaknak fontos feladata a szeretetben való elfogadás. Az asszonyok tiszteljék a férjüket, a férfiek pedig szeressék feleségüket. A házastársak ne megváltoztatni, nevelni akarják egymást, hanem szeressék egymást. Ne csak a másikkal szembeni elvárásaimat soroljam fel, hanem azt is, hogy nekem milyen embernek kell lennem.

A férfiak vegyék figyelembe, hogy a nőknek – bár számukra talán érthetetlen – női logikájuk van, és ezt alkalmazzák. Az asszonyok tiszteljék a férjeiket, akkor is, ha a férjük nem tiszteletre méltóan viselkedik. A férfiek pedig éljenek megértő módon a feleségükkel. Dolgozni kell azon, hogy minden fél beteljesítse ezt a feladatát, legfontosabb azonban a feltétel nélküli szeretet egymás iránt. Fontos az is, hogy ne álmokat keressünk, ne higgyük azt, hogy a mese világa fog

valóra válni a házasságban. A házasságról sokkal érettebben kellene gondolkozni, amikor belevágunk, fel kellene mérnünk, hogy milyen egész életünket meghatározó döntést hozunk.

A munka és a pénz kapcsán fontos üzenet volt, hogy ezeket az érzékeny területeket is vonjuk Jézus uralma alá. Amikor dolgozunk vagy a pénzük elosztásán gondolkozunk, ne legyen senki és semmi más, aminek vagy akinek meg akarunk felelni. Tegyük a munkánk során és pénzügyeinkben is úgy, hogy Jézusnak tartozunk ezekkel elszámolással.

Akkor lesz pénzünk, ha a pénz elosztásánál áldozunk az Úr szolgálatára a bibliai tanítás szerint, a legjobb esetben jövedelmünk tized-részevel. A megtakarítás fontossága is előtérbe került. Ne költjük el az összes jövedelmünket, hanem legyen gondunk arra, hogy havonta tudjunk félretenni egy meghatározott összeget, később még jól jöhet az így félretett pénz.

Az érzelmeink, félelmeink feletti hatalom átengedése Jézusnak elengedhetetlen. Ha a félelmeinket tápláljuk, akkor a hitünk éhezik, de ha a hitünket tápláljuk, akkor a félelmeink

fognak éhezni. Soha ne az érzéseinkben bízunk, hanem a tényekben. Isten ugyanaz tegnap, ma és mindörökké.

Ne függjünk körülményektől, érzésektől, kapaszkodjunk hittel Jézus Krisztusba, és Ő meg fog minket tartani szeretete által. Félelem, aggodalom és kétség között is vár ránk az Úr. Nekünk embereknek pedig segítenünk kell egymást, felsegíteni a másikat, ha elesik. Az Úr minden helyzetben meg akar óvni bennünket, ne meneküljünk el Előle, hanem bízunk Benne!

Dr. Nagyváradi Izolda

Itt az éltem, Jézusom

Itt az éltem, Jézusom,
Ím Tenéked áldozom!
Légy Te úr időm felett,
minden órám a Tied!
Óh, fogadd el két kezem,
dolgom így neked teszem,
gyorsan járni is taníts,
hogy siessek, merre hívsz!

Itt a hangom, csak neked,
Ís Rólad zengjen éneket!
Óh, fogadd el ajkamat,
s rája Szent ígédet add!
Mind Tiéd, amim vagyon,
péNZ, ezüst, arany, vagyon,
és s erő is a Tied,
azt is szent kezvedbe vedd!

Itt a szívem, Jézusom,
Ím előtted megnyitom!
Hadd legyen szent templomod,
légy Te Úr s király is ott!
Testem, lelkeM, életem,
oh fogadd el, Mesterem,
mindörökre hadd legyenek
teljesen csupán Tied!

Családi nap

2012. szeptember 15-én került megrendezésre a gyülekezeti családi nap. A rendezvényen több mint 400 vendég vett részt. A családi napon mi is nagyon jól éreztük magunkat. Gyermekeim, Peti és Nóri nagy élvezettel vetették bele magukat az ugrálóvár és a csúszda adta örömeibe. Nóri az arcfestést is kipróbálta, és aranyos cicává változott. Voltak népi játékok is, amelyeket kicsik és nagyok is nagy örömmel próbáltak ki.

A finom ebédet kint az udvaron fogyasztottuk el. Kovács Gábor gulyáslevest készített nekünk hatalmas mennyiségben. Ezután felváltottak a finom sütemények. Engem ezen a családi napon az a megtiszteltetés ért, hogy részt vehettem a süteményverseny 3 tagú zsűrijében. Ez a feladat egy cseppet sem volt megerhelő a számomra, noha finomabbnál finomabb, szebbnél szebb sütik között kellett „igazságos ítéletet hirdetni”. Végigkóstoltunk több tucatnyi süteményt, amelyből az édes, a sós és a dizájn kategóriában hirdettünk eredményt. A jutalmazottak értékes gondolatokat tartalmazó, szép könyveket kaptak ajándékba.

A túrós rétes volt az édes kategóriában az első helyezett. Amikor a győztes túrós rétes megkóstolta pár szerencsés – akinek jutott még belőle, mivel a zsűri tagjai többször megfélekedtek annak ízéről, és emiatt azt többször visszatérően meg kellett kóstolniuk –, nagyon ízlett mindenkinek, bár azt mondták, hogy szerintük a meggyes rétes is dobogós helyet érdemelt volna (megjegyzem, hogy a győztes személyét illetően változás nem lett volna, mivel mindkettő rétest ugyanaz a kéz készítette). Kétségtelen, hogy mindenki, aki hozzájárult munkájával a családi nap szebbé, gazdagabbá tételéhez, jutalmat érdemelt volna. Legszívesebben minden kedves testvérnek adtunk volna díjat, hiszen finomabbnál finomabb sütemények kerültek ki minden szorgos kéz közül.

Jézus által van életed!? – ez volt a családi

nap témája, ami köré az igehirdetés is épült. A bejáratnál kapott karszalagokon is ez a kérdés-felkiáltás szerepelt, így azt magunkkal hozhattuk. Elgondolkozhattunk rajta, hogy a kis karszalagunkon is rajta lévő felirat: *Jézus által van életed?! felkiáltójellel vagy kérdőjellel szerepel-e a mi életünkben.* Az igehirdetésben hálát adhattunk a saját családjunk mellett a gyülekezet nagy családjáért.

Azt gondolom, hogy a gyülekezet aprajának és nagyjának egyaránt nagy örömeire szolgált ez az együttlét, és nemcsak pocakját töltötte fel mindenki finomságokkal, hanem a lelkiünket is elláttuk megannyi finom „túrós-meggyes rétesrel”.

Dr. Léhmann Zoltán

Házasság: elavult intézmény?

A házasság mint társkapcsolati forma egyre kisebb népszerűségnek örvend a fejlett nyugati világban. Az elmúlt negyven év során hazánkban is harmadára csökkent a házassági hajlandóság, miközben a válások száma változatlan maradt. A házasságkötés nélküli együttélés teljesen elfogadottá vált, sőt egyre többen döntenek az élettársi kapcsolat béklyóit sem vállalva a szingli életmód mellett. A meglévő házasságok állapota nem teszi vonzóvá a fiatalok számára a házasságkötést, sokan pedig korábbi csalódásukból, tönkrement kapcsolatukból okulva döntenek úgy, hogy nem szeretnék hosszú távú elkötelezettséget vállalni.

Ha a házasság nem képes boldogságot adni, akkor célszerű lenne az egész elavult intézményt kihajítani a történelem szemétdombjára, és korszerűbb, a mai ember életmódjához és életszemléletéhez közelebb álló társkapcsolati formákat választani. Olyan formákat, melyek nem korlátozzák az egyén szabadságát, boldogsághoz és komforthoz való jogát. Fogyasztói világban élünk. Ha bármely házartási berendezés elromlik, kidobjuk, és veszünk helyette másikat. Nem érdemes bíbelődni a megjavításával, nem éri meg. Ugyanez érvényes a kapcsolatainkra is. A társamra is csak addig van szükségem, amíg hasznom van belőle. Ha már nem képes teljes mértékben kielégíteni a szükségleteimet, jogom van lecserélni és újat keríteni helyette. Miért kellene egy életen át elköteleződni valaki mellett, ha előre látható, hogy bármely kapcsolat idővel úgyis el fog romlani? Vagy mégsem így van?

Ha egy műszaki termékkel nem boldogulunk, érdemes elolvasni a gyártó által adott használati utasítást, hátha mi értettünk félre valamit; hátha egészen más a termék rendeltetése, vagy egészen másként kell üzemeltetni, mint ahogy mi gondoltuk. Mielőtt a há-

zassággal kapcsolatban teljesen téves következtetéseket vonnánk le, kérdezzük meg az Alkotóját, Istent, hogy mi a célja vele? Miért romlik el, miért nem működik jól, hogyan lehet megjavítani?

Fűtő Robert tavaly megjelent, *Béküljünk ki! ...de hogyan?* című könyvében azt ajánlja, hogy az élet nagy kérdéseit, így a házasság kérdését is érdemes négy nézőpontból megvizsgálni. Ez a négy nézőpont az emberi történelem négy nagy fordulópontja: a teremtés, a bűneset, a megváltás és a megdicsőülés.

A teremtéskor Isten saját képmására, tökéletesnek alkotta az embert. A világban rend és harmónia uralkodott. Az ember is tökéletes szeretet-kapcsolatban élt a teremtő Urával és a társával egyaránt. A teremtés oldaláról közelítve azt vizsgáljuk, hogy a dolgoknak *milyennek kellene* lenniük.

A bűnesetkor az ember fellázadt Isten ellen, és elveszítette a Vele való kapcsolatát. Lelkileg kiüresedett, és a lelki szükségleteit másvalaki akarja betölteni. A bűneset oldaláról közelítve azt vizsgáljuk, *milyennek nem kellene* lenniük a dolgoknak. Azt vizsgáljuk, hogyan torzította el a bűn az eredetileg tökéletesnek teremtett dolgokat.

A megváltás arra utal, hogy Jézus Krisztus a kereszthalálával tökéletesen eleget tett a bűneinkért, és aki kész elfogadni, annak tökéletes bűnbocsánatot ad. Ez a nézőpont arra hívja fel a figyelmünket, hogy ahogyan min-

den problémánk forrása a bűn, úgy minden problémánk megoldása a bűntől való megszabadulás Jézus Krisztus által.

Végül a megdicsőülés arra utal, hogy egyszer az emberi történelem véget ér, és Isten mindent tökéletesen helyreállít.

Nézzük most meg a házasság kérdését ebből a négy nézőpontból! A teremtéskor Isten látta, hogy nem jó az embernek egyedül lenni, ezért segítőtársat adott Ádámnak. Így töltötte be az embernek azt a lelki szükségletét, hogy közösségben lehessen valakivel, aki egészen hasonló hozzá. Azonban az embernek csak az Istennel való közvetlen kapcsolata tette lehetővé a társával való mély kapcsolatát! A jó házasságot a kölcsönös szeretet és bizalom, az intimitás, az egymásra való odafigyelés jellemezte. Az ember fontos feladatokat is kapott az Édenkertben: hogy uralkodjon a Földön, vagyis dolgozzon, és hogy szaporodjon, neveljen gyermekeket. A feladatokhoz Isten szerepeket is adott. Ádámot szolgáló vezetőnek rendelte, Évát pedig segítőtársnak. Egyiket sem helyezte a másik fölé. Kettejüket rendelte a kert művelésére, hogy Isten nevében uralkodjanak. Ketten alkotnak egy kerek egészet.

A bűnesetben az első emberpár elszakadt az élet forrásától, és identitásválságba került. A feleség vágyakozik a szeretetteljes kapcsolat iránt, ami a bűneset előtt tökéletesen megvolt. Vágyakozása viszont a bűn miatt követelőzéssé válik. A férjétől várja, amit Istentől kellene kérnie. A férj is vágyik arra, amire teremtettet: hogy nagy dolgokat vigyen végbe. A bűn miatt viszont rosszul viszonyul a munkához, és a sikerektől várja az identitását. A munka bálványává válik, emiatt elhanyagolja a családját. A bűneset miatt a munka is átok alatt van, abban is csak a hiábavalóságot tapasztalja, így a család fölött való uralkodással próbálja kompenzálni a lelki ürességét. A férj és a feleség bűnös természete, önzése és szeretetlensége folyamatos konfliktusokat generál, ami szépen lassan felőrli kettejük kapcsolatát.

Hogyan jelent megoldást az Úr Jézus keresztje a megrekedt, zátonyra futott házasságra? Ha egy párt megkérdezzük, mi vezetett a kapcsolatuk tönkremeneteléhez, mindketten főként a másikat fogják okolni. Megvannak győződve a saját ártatlanságukról, és a másik indítékairól a lehető legrosszabbat feltételezik. Azt a rózsaszín szemüveget, ami a lángoló szerelem időszakában csak a jót engedte láttatni, a házasság első éveiben lecserélték egy feketére, és most már csak a rosszat látják egymásban. Az első lépés a gyógyulás felé, ha felhagyunk annak bizonygatásával, hogy kinek van igaza. A saját bűneinket kell meglátnunk, beismernünk és őszinte bocsánatkérésben Isten és a társunk elé tárunk. Ez az, ami Krisztus keresztje nélkül senkinek sem megy. Isten Igéjének tükre nélkül nem fogjuk meglátni a saját bűneinket. A bűnök megbocsátására is csak az képes, aki maga is bűnbocsánatot nyert Krisztustól.

Végezetül nézzük meg, mit üzen a megdicsőülés reménysége a keresztyén házasságra nézve? Ha a Mennyben majd minden helyreáll, bizonyára a házasságunk is tökéletes lesz majd. Máté evangéliumában (Mt. 22,23-33) Jézus egészen mást mond! Azt mondja, hogy a Mennyben nem lesz házasság. A házasság tehát csak a földi életre szól. A célja, hogy Isten dicsőségét tükrözze, és gyakorlatozó terepet biztosítson a számunkra, ahol a szeretetben, bűnvallásban és megbocsátásban élethosszig trenírozhatjuk magunkat.

Nem tesz boldoggá a házasságod? Ne is várd tőle! A boldogságot az Istennel való helyreállt kapcsolatotól várd! De a házasságod lehet boldog! Naponta törekedj arra, hogy a házastársadat boldoggá tedd, mert ennek a cselekvése jelenti az Isten szerint való szeretetet.

A fenti gondolatok az első főtí házassággon-dozó alkalmon hangzottak el szeptember végén. Akinek fontos a házastársával való jó kapcsolat megőrzése, vagy akinek megrekedt a házassága, és segítségre van szüksége, sze-

retettel várjuk minden hónap utolsó vasárnapján a témával foglalkozó előadásra és az azt követő kiscsoportos beszélgetésre! Gyermekfelügyeletről gondoskodunk. Az előadások tematikája megtalálható a gyülekezetünk honlapján és a keretes részben. ►

Nagy Zsolt

Óvodáról

„Boldogok a tiszta szívűek, mert ők meglátják Istent.” Máté 5, 8.

Aki volt már óvodaválasztás előtt, az pontosan jól tudja, milyen nagy dilemma a jó óvoda kiválasztása. A gyermek kikerül a szülő szerető karjaiból, és bekerül egy közösségbe, ahol aztán a nap nagy részét tölti.

Mitől jó egy óvoda? Attól, hogy a legkorszerűbb épületben van? Netán, hogy a különórák legszelebb választékát nyújtja? Esetleg a játékok között a legújabb meseszereplők is ott vannak? Szerintem nem.

Ha gyermekem 2 hét után megöleli óvónőjét, ha minden reggel örömmel indul el, és a hétvégén már várja a hétfőt. Ha az ötödik héten már megtanulja kifűjni az orrát. Ha dalolja a szebbnél szebb énekeket. Ha jól érzi magát, jól eszik, jól alszik és vidám.

Ajándék ez, kegyelem.

Képzeljünk el egy virágos kertet! Sokféle szebbnél szebb virággal. Ilyenek a kis óvodások is. Ezeket a virágokat öntözni, gyomlálni, táplálni, gondozni kell. Ha nem öntöz-ném, elszáradnának, ha nem gyomlálnám, elgazosodnának, ha nem táplálnám, gyengék maradnának. Hálás a szívem Istennek, hogy a Száz Juhoska Óvodában szeretettel gondozzák, igével táplálják, imával öntözik a gyermekeket.

Akinek az fontos, hogy a legmenőbb helyre járjon a gyermeke és a legtöbb különórán vegyen részt, azt ki kell, hogy ábrándítsam, ez nem az a hely.

Itt Jézus van középen, mert Jézus az élet!

Nélküle szétmennek a házasságok, szétforgácsolódnak a gyerekek, nélküle ideges, inge-

◀ A házasság gondozó alkalmak tematikája

Házassági szerepek I.	november 25.
Meglepetés!	december 30.
Házassági szerepek II.	január 27.
Házasság hete	február 11–17.
Szeretet, szerelem, szexualitás	március 31.
Bizalom	április 28.
Harag	május 26.

rült az ember. Azonban Jézus megmenti a szétesett házasságokat, a szétzüllött kapcsolatokat. Ő nyugalmat ad az embereknek, akik megfáradtak és hisznek Benne. Ne csak azért hozd ide gyermekedet, mert református vagy és jókat hallottál az óvodáról. Hanem, hogy személyesen is megismerje Jézust! És ha még Te sem ismered? Hát rajta! Keresd Őt, és Ő személyesen meglátogat Téged, és megmenti életedet, mert Jézus az út, az igazság és az élet.

Köpe Jázmin anyukája

Szezonkezdés az ifiben

Szeptember 7-én pénteken a szokásos ifis alkalomtól eltérően egy új eseményt tartottunk meg, a Szezonkezdő Ifi Estet. A szervezés során kérdés volt, hogy mit hogyan csináljunk, hiszen még soha sem csináltunk ilyet. Hisszük, hogy Isten akarata volt az, hogy ez az esemény létrejöjjön, így kérdéseinket, szervezésünket, eseményünket imádságban hordoztuk. A gyülekező 5 óraker volt

a templomudvarban, persze előtte folytak már az előkészületek, többek között a paradicsom főzése és hámozása, krumpli pucolása, melyet most Győző bá csinált (lecsókészítési ígéretét megtartva). Jó volt látni, hogy körülbelül 40-en, köztük az „öreg” ifisták is eljöttek.

A szezonkezdést énekléssel kezdtük, majd egy igeszolgálattal folytatta Krisztina. Mindnyájunknak elkezdődött, avagy folytatódott a munkája. Kinek a középiskolában, kinek az egyetemen, kinek pedig a saját munkahelyén. És, hogy mi is a mi feladatunk a munkahelyen vagy az iskolában? A tanulás és a munka is eszünkbe juthat, de ezek mellett fontos az is, hogy mások számára nem rombolók, hanem építők lehessünk. Hamar István szavait idézve: „A hitetlen emberek Bibliája a hívők élete.”

Az alapige Ézsaiás próféta könyvének 40. fejezetének 30–31. versein keresztül szólt. „Elfáradnak és ellankadnak az ifjak, még a legkiválóbbak is megbotlanak. De akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok, futnak, és nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el.” Amikor Ézsaiás ezeket mondta a zsidó népnek, fogóságban és korlátozva voltak, de a próféta mégis azt a szerepet kapta, hogy hirdesse valami újnak a kezdetét, azt, hogy ha Istent választják, ha Belé vetik bizalmukat, akkor megsegíti őket, és egy újfajta életet kínál. Erőtlenek voltak, és Isten erőt kínált nekik, korlátozottak voltak, és Isten szárnyalást kínált nekik, és kínál ma is, nekünk is. Azt

lehet észrevenni, hogy sok hasonlóság van közöttünk és Izráel népe között. Figyeljük meg magunkban, hogy az élet nagyon sok területén mi is korlátozva vagyunk. Ha a legkézenfekvőbb hétköznapi dolgokra gondolunk, akkor észrevehetjük, hogy korlátozva van az életünk hossza, az időnk, mert egy nap csak 24 órából áll. Korlátozva vannak a képességeink és a hatalmunk is, de a fizetésünk is. Ráadásul nagyon sokszor az érzelmeink, vágyaink és a gondolataink fogságában szenvedünk. Bizony a testi, lelki, de a szellemi erőnk is véges. Sajnos még fiatalként is éreztük már, hogy belefáradtunk valamibe. Hogy nincs már se kedvünk, se erőnk, se időnk valamire vagy talán valakire.

Kedves testvérek! Istennek mindezekre megvan a válasza. Nézzük meg, mit üzen nekünk Isten a Szentíráson keresztül! Az életünk hosszával kapcsolatos kérdéseinkre az örök életet adja válaszul. A képességeinkkel és hatalmunkkal kapcsolatos aggályainkra a felelete az, hogy „kérjetek és adatik” (Mt. 7, 7.), és „minden lehetséges, annak, aki hisz”. (Mk. 9, 23.) „Mert” – Jézus mondja – „mindazt, amit imádságban hittel kértek, megkapjátok”. Ha időhiánnyal küzdünk, azt feleli, hogy „mindennek megszabott ideje van, megvan az ideje minden dolognak az ég alatt”. (Préd. 3, 1.) Ha a pénzünk miatt aggódunk, azt mondja, hogy „ne aggódjatok te-

hát, és ne mondjátok: Mit együnk? – vagy: Mit igyunk? – vagy: Mit öltünk magunkra? A ti mennyei Atyátok pedig tudja, hogy szükségetek van minderre.” (Mt. 6, 31–32.) „De keressétek először az ő országát és igazságát, és ezek is mind ráadásul megadatnak nektek.” (Mt. 6, 33.) És az az Isten, aki elküldte egyetlen fiát azért, hogy a bűneinket elvegye, és az a Fiú, aki keresztre ment azért, hogy azt megtegye, el tudja tőlünk venni mindegyik rossz érzésünket, gondolatunkat vagy vágyunkat, és képes az Ő békességét a helyükbe adni, ha rábizzuk és letesszük elé. Mindannyian tapasztaltuk már, hogy egy-egy kilátástalan helyzetben hogyan mentett meg minket Isten. Ha Rá merjük bízni magunkat mindennap, megsegít és megújít minket, ahogy megígérte. „Akik az Urban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok.” Mi, protestánsok azt valljuk, hogy naponként megújulhatunk, gyakoroljuk ezt! Isten megadja rá a lehetőséget, hogy egy nap kezdete előtt elcsendesedjünk, és Tőle kérjünk erőt és áldást a napunkra, akkor is, ha az egy unalmas hétköznapnak ígérkezik, és akkor is, ha azon az egész életünkre kiható döntést kell meghoznunk. Merjük rábízni

magunkat és imádságban elé vinni minden gondolatunkat és erőtlenségünket, még azt is, ha éppen Vele van bajunk. És merjünk imádkozni másokért is, mert Isten alig várja, hogy szóljunk Hozzá. Azt szeretné, hogy a korlátainkat legyőzve szárnyaljunk, és az Ő dicsőségére éljünk. Azt, hogy a hitetlenek Bibliája legyünk. „A hit olyan, mint egy ugrás, amikor az ismeretlenbe ugrasz, de a hit feltételezi, hogy ha nem is látod a landolás helyét, Isten ott lesz és vár.” (Kierkegaard)

Az igeszolgálat után a lecsó következett, és elfogyasztottuk azt a sok süteményt és italt, melyet jó pár ifis hozott magával, majd mindenki lement az ifiterembe, és a balatonyöröki ifitábor videó- és képvetítése következett. Jó volt látni, ahogy egyes emlékeket, pillanatokot vissza tudtunk nézni, visszaemlékezni, hogy milyen is volt ez a néhány nap Balatonyörökön. Ugyanakkor jó látni és tudni azt is, hogy Isten előre elkészített áldásokban részesít bennünket, akár egy ifihéten, akár egy Szezonkezdő Ifi Esten.
Soli Deo Gloria!

Hornyai Krisztina és Szenyita György

Nehézségek közt is Reá nézni II.

Az előző számban írtam magamról, ill. a helyzetemről néhány gondolatot, most ezt szeretném folytatni.

Elmúlt a nyár, és lassan 3 hónapja vagyok munkanélküli. Az elmúlt 3 hónapban sok mindent átéltem: nem gondolná az ember, hogy milyen mélységeket tud átélni, amíg nem kerül egy ilyen nehéz helyzetbe. Mert emberek vagyunk, és elfog minket a félelem, aggodalom, kétség. Az emberben megkérdőjeleződik saját képessége, ahogy bennem is: vajon képes leszek máshol dolgozni, kellek-e majd egy másik cégnek, meg tudok-e ott majd felelni, meg van-e bennem az a tehetség, amit magamról gondoltam stb. És ahogy Monty Taylor mondta az evangélizációs héten: ilyenkor az önértékelés a legfőbb probléma, mert elindíthat egy negatív spirált. Velem is előfordul, hogy vannak olyan órák, napok, mikor nincs kedvem emberek közé menni, csak otthon lenni egyedül és siratni a nyomorúságomat. Igen nehéz kijönni ebből az állapotból, de mindig segít az imádkozás: mikor odafordulok Istenhez és kitárom a teljes szívemet, elmondom félelmeit, gondolataimat. Utána megnyugszok és békességem lesz. Reménységem van abban, hogy Isten megsegít és ad új munkát, munkahelyet a megfelelő időben.

Neki megvan a terve velem. Az biztos, hogy az elmúlt 3 hónapban sokat tanultam a türelmről, alázatról és Istennel való kapcsolatáról. Soha nem voltam egy türelmes ember, most ebben sokat változtam. Az Istennel való kapcsolatom is jobban elmélyült, megtanultam ebben a helyzetben teljesen átadni magam, rábízni a teljes életemet (beleértve minden területet), és közben megtapasztaltam gondoskodását is: mert olyan családom és barátaim vannak, akik nem hagynak magamra, törődnek velem, és pont olyankor hívnak fel/találkozunk, mikor rosszabb passzban vagyok. Hálás vagyok Istennek értük. Ráadásul Isten nem hagy „unatkozni”, kitölti az időmet: utolsó féléveimet töltöm a mesterképzésen, ebben a félévben kell megírnom diplomamunkámat, amire most van időm. Sok szakmai könyvet olvastam el a nyáron, amire eddig nem volt időm, ezáltal is készítve az új feladatra.

Legfontosabb „tanulságom” ebben a helyzetben: Istennek gondja van ránk, nem hagy egyedül, és megsegít az alkalmas időben. Amit tudok tanácsolni azoknak, akik hozzám hasonló helyzetben vannak: imádkozzanak, őszintén mondják el az Úrnak a gondjukat, és higgyenek benne, hogy Ő soha nem hagy el minket.

Mezősi Rita

Többször szól Isten igéje

Egy pár szót szeretnék magamról elmondani. Hívő családban nevelkedtem, gyermekkorom óta templomba jártam. Hallottam Isten igéjét minden vasárnap a gyermekistentiszteleten.

18 éves koromig oszlopos tagja voltam az ifis csapatnak, ám amikor leérettségiztem 2005-ben, jött a nagybetűs élet, abbahagytam az autószerelői szakmát. Inkább elmentem dolgozni, mert a pénzre nagyobb szükségem volt. Kicsapongó életet éltem, nagyon rossz társaságba keveredtem: alkohol, kábítószer, nők, csalás, lopás, garázdálkodás, játékgépezés...

2007-ben Biatorbágyon voltam egy csendeshéten, és ott azt az igét kaptam, hogy „Akik az Úrhoz kiáltanak, azokat meghallgatja, és kimentti őket minden bajból” Zsolt. 34, 18. Akkor tudtam, hogy nem ehhez a társasághoz kellene tartoznom. De hazajöttem a csendeshétről, és tovább folytattam ezt a kicsapongó életet. Másfél év után újra elmentem Biatorbágyra, 2008-ban Jónás története volt a téma, amit az alkalmakon hallhatunk, és ott magamba néztem, hogy pont olyan vagyok, mint Jónás: én is az Úr hívó szavával ellenkező irányba mentem. Rájöttem arra, hogy nekem az Úr közelében van a helyem. Ott kaptam egy igét: „A hit is, ha cselekedetei nincsenek, halott önmagában.” Jak. 2, 17. Nem nagyon értettem ezt.

Nem kerestem a társaságomat, akik jelentették számomra a boldogságot, de egy hónap után összekeveredtem velük. 2008 decemberében egy súlyos bűncselekménybe kerültem bele, ahol az Úr ott volt velem azon a bűnös éjszakán, és megszólított háromszor. De mind a háromszor megtagadtam, és ott maradtam a többiekkel. Ezután azon kaptam magam, hogy a rendőrségen vagyok, utána a Váci Börtön és Fegyház intézetébe szállítottak. Ekkor megkérdeztem az Urat, miért kell itt lennem, miért hagyja, hogy idáig süllyedjek le. De a börtönben is ott volt velem az

Úr, mert volt egy alkalom, egy karácsonyi istentisztelet, amire elmentem. Ott a lelkész-nő megkérdezte, hogy a 183-as zárkából van -e itt valaki, és én pont abban a zárkában voltam, és feltettem a kezem. Láttam azt, hogy az Úrnak hatalmas ereje van, és ott is velem van. Tudtam, hogy nem véletlenül vagyok ott, mert az Úrnak terve van velem. Én is viharokban éltem, mint Jónás a hajón. De megállított Isten. Csak én nem a hal gyomrában voltam, hanem a börtönben, öt és fél hónapot.

Amikor 2009. június 2-án a tárgyalás volt, Isten már tudta, hogy szabad leszek, mert megírta az Ő igéje által: „Most összetöröm a rád nehezdedő igát és köteleidet leszaggatom.” Náh. 1, 13. Elolvastam a magyarázatát, és benne volt az, hogy a bilincseket nem csak felnyitja, hanem le is szaggatja. Ekkor megértettem, hogy Ő a megszabadító mindentől, és milyen hatalmas.

Egy évig szinte úgy éltem, hogy Fót területét nem hagyhattam el, és minden hétfőn le kellett jelentkezni a rendőrségen. De ekkor sem adtam hálát Istennek, mert haveri társaságba jártam, és nem érdekelt semmi. Pedig Ő emelt ki a rosszból, és mégis az ellenkező irányba mentem. Három év eltelt az életemből úgy, hogy nem mentem Isten közelébe. Ezekben a hónapokban nem volt munkám, barátnőmmel megromlott a viszonyunk, közben tárgyalásokra jártam.

Összetörtem újból: miből lesz pénzem, nincs munkám, semmi nem jó, mindenkit csak bántok magam körül. És kértem az Urat: küldj egy jelet, hogy mit csináljak, hol van a helyem. Rá fél órával megszólalt a telefon, egy kedves hívó testvér mondta: gyere el a Balatonra. Mondtam neki, hogy nincs pénzem, nem tudom kifizetni a tábort, kértem gondolkodási időt. Elgondolkodtam magamban: ha ez a jel, Uram, ezt küldöd, akkor menni kell, és nekem ezt az utat szántad. Visszahívtam, hogy elmegyek velük. Elérkezett a nap, mikor elmentünk Balatonra, és tudtam, jobb helyre nem is mehettem

volna, mert a gyülekezetem a családom. Megnyugvás töltött el, hogy az Úr közelében lehetek. Eljött az első igei alkalom, amin Jónás története hangzott el. Tudtam, hogy nem véletlen. Az alkalom végén alig bírtam felállni, mert annyira nyomta a lelkemet a történet, hogy én is Jónás vagyok, az engedetlen. Én is az ellenkező irányba megyek, de az Úr vissza tudja fordítani az embert.

Az ígehirdetésben elhangzott: mi le tudunk szállni a trónról? Mert Ninive királya leszállt a trónról, és átadta az Úrnak. Minden embernek van egy trónja, de én is leszálltam erről, és az Úrhoz kiáltottam. Egyre jobban gyötörték a gondolatok: nem vagyok engedelmes. A nyomorúság gyötört, mindenben magamra ismertem a történet által. Ez a Jónás én vagyok teljesen, és nem hiába szólt az Úr másodjára. Ne az ellenkező irányba, Tarsisba, hanem Ninivébe menjek, és Órá bízam az életem, mert Ő mutatja a helyes utat.

Az utolsó előtti napon megkerestem Sebestyén Julianna lelkésznot lelki beszélgetésre, mert minden fájdalom rajtam volt. Mielőtt beszélgettünk volna, kaptam egy ígét Balatonon: „Tégy le a haragról, hagyd a heveskedést, ne légy indulatos, mert az csak a rosszra visz!” Zsolt. 37, 8. Isten lát minket, és tudja, hogy milyenek vagyunk, mert ilyen voltam: harag, indulat, heveskedés, és pont erről szerettem volna beszélni, és kérni az Úr Jézust, hogy szabadítson meg a megkötözöttségeimből. Imádságban kértem: szabadíts meg mindentől, ami nem Tőled van. És megszabadított az Úr, örömmel térhettem haza a családos hét után. Bízam benne, hogy meg fogja mutatni az utat, és vezérel mindennap az igéje által.

Nem kaptam választ Istentől, amikor itthon voltam, már egy hete vártam, hogy Isten munkát ad nekem, de nem, és kezdtem öszszetörni, és múltak a napok, egyre csak feszültebb voltam, a szüleim elutaztak. Elterveztem magamban, hogy öngyilkos leszek, összeroskadtam teljesen, itthon ültem, zokogtam, hogy nem csinálom tovább, nem szenvedek, elég volt az életből. Reggel elkezdtem gyógyszert bevenni: 20 szem nyugtatót, de amikor már éreztem, hogy kábulok, az utolsó ponton felhívtam egy hívő testvért, hogy baj van, begyógyszereztem magam. Ő azonnal eljött hozzám, és látta, hogy teljesen kiütött a gyógyszer, hívta a mentőket.

Nem nagyon emlékszem dolgokra, csak annyira, hogy a mentőbe szálltam, utána a kórházban ébredtem. Kimosták a gyomrom, mindenféle vizsgálatok voltak. Aztán arra eszméltem fel, hogy a zárt osztályon vagyok bezárva. Egy kedves hívő testvér még délután feljött hozzám, hozott mindent, amit tudott. Kiborultam, elmondtam neki, hogy nem akarok élni, és nincs tovább életem, zokogtam. Kaptam tőle egy kis Bibliát, és azt olvagattam.

Egyszer csak arra lettem figyelmes, hogy az ápolók kérdezik: ezt olvassa? Megismertem egy kedves nővért, aki szintén Isten gyerme-

ke volt, és sokat beszélgettünk. Sok emberrel beszélgettem ott a zárt osztályon, és mindenki elmondta a gondjait, mintha én lettem volna mindenkinek a lelki támasza. Sok nyomorúságot elmeséltek, és én mondtam nekik azt, hogy nem kellett volna ezt csinálniuk. Pont én, aki ugyanazt tettem, mint ők: öngyilkosságot próbáltam elkövetni.

Egyik este leültem, és elkezdtem imádkozni Istenhez: Uram, ezt a sok nyomorúságot velem együtt meghallgattad, nekem ez már nagyon sok volt. Nem bírtam tovább, elmondtam neki: vedd le rólam ezt a terhet. Beszéltem az orvossal, aki azt mondta, hogy 30 napra gyógykezelés alá vesznek. Ekkor elkeseredtem, de nem volt más út, végig kellett csinálni. Egy hét eltelt, jött az orvosom, hogy felmehetek a nyitott osztályokra, ahol egy picit szabad lehet az ember. Két hívő testvér feljött hozzám, akikre mindig számíthatok, és köszönöm nekik, hogy akkor gondoltak rám. Sokat beszélgettünk, és elgondolkodtató volt az egyikük mondata, hogy nincs becsületem senki szemében, és igaza is van, mindenkinél

vissza kell nyernem a becsületemet. Igen, én talpra tudok állni, és megmutatom mindenkinek, hogy semmi rossz nem tántoríthat el Istentől. Megismerkedtem egy bácsival, akinek nem volt lába, és azt mondta nekem, hogy ő boldogan él az Úrral. Elkapott egy bántó érzés, hogy ő, aki nyomorék, élni szeretne, és én meg, aki egészséges vagyok, nem akarok élni. A szobatársam megjegyezte, hogy nekem mennyi látogatóm van, és hogy mennyire rossz, hogy hozzá senki nem jön. Elmondtam neki, hogy református hívő testvérek jönnek engem látogatni.

Kezdttem magam jobban érezni, amikor az orvos elkapott, hogy csökkenti a gyógyszereket. Rá 3 napra azt mondta, hogy haza is mehetek, mert látja a javulást. Ennek nagyon

örültem, hogy újra kezdek az életemet. Jézus megint megállított, mint Jónást másodjára is: ne rossz irányba menjek, és ne engedjek a Sátán kísértéseinek. Tudom, hogy nekem ez egy nagy harc, és csak Istennel győzhetek.

Itthon ültem, elkezdtem munkát keresni, de nem sok sikerrel. Egy hívő testvér felhívott, hogy kellene neki segíteni dolgozni, természetesen elmentem habozás nélkül, és 3 napot szinte együtt dolgoztunk, ami olyan jó volt, mert az Úrról is tudtunk beszélni, és minden másról is, és olyan jól esett, hogy nem itthon görnyedek a négy fal közt. Aztán egy másik testvér is megkeresett, hogy ő is tudna egy héten pár nap munkát, amit szívesen vállaltam.

Szeptemberben Monty Taylor lelkipásztor szolgált az evangelizációs héten, amin sokat mondott nekem, hogy egy kapcsolatot, a pénzt, munkahelyet hogyan kell megtartani és nem elengedni. Szeptember 19-én megszólalt a telefon: állás ügyben szeretnének egy próbanapra behívni. 20-án elmentem, 12-en voltunk, akik jöttek jelentkezni. Mondtam is magamnak, hogy biztos nem leszek benne, hogy engem kiválasszanak. Ott azt mondták, nem tudják, hogy ki fog velük dolgozni, majd szólnak telefonon. Gondoltam, hogy jó, köszönöm, úgyse fognak hívni. Délután csörgött a telefon: megnyertem az állást, velem tudnak dolgozni. Ekkor elkezdtem imádkozni Istenhez: köszönöm Uram, hogy a születésnapomra ilyen ajándékot adtál nekem, lett munkám.

Rájöttem, hogy ki kellett várnom az időt, az Úr nekem való munkát adott, ami nem megterhelő, és már a gyógyszereket sem szedem. Teljes az életem, most már az Úr gyermeke vagyok, Vele próbálok leküzdeni a Sátán támadásait, a munkahelyi konfliktusokat is Isten segítségével oldhatom meg. Jó az Úr

útján járni és Vele lenni, elcsöndesülni mindennap akár csak egy pár percre is.
Uram, köszönöm, hogy a főtí református gyülekezethez tartozhatok, mert nekem ez a gyülekezet a nagy családom.
Egy ígével zárnam, amit születésnapomra kaptam a főtí lelkészeiktől: „Te vagy a váram, és a menedékem, Istenem, benned bízom!” Zsoltárok 91, 2.

Gilicz Zsolt

Mivel ragaszkodik hozzám, megmentem őt, oltalmazom, mert ismeri nevemet.

Ha kiált hozzám, meghallgatom, vele leszek a nyomorúságban, kiragadom onnan, és megdicsőítem őt.

Zsoltárok 91, 14–15

Mindent Isten kezébe

*Tégy mindent Isten kezébe!
Ne kérdezd Tőle, mit ad cserébe,
Hisz Tőle kaptad jó földi életed,
És megváltásod elvégeztetett.
Csak szent kezébe tedd le mindened:
A fájó múltat, súlyos terheket,
Lelkedet gyötrő átkos bűnöket,
Jelenidődet, minden percedet
Kezébe tedd le, amíg teheted.
S mit hoz a jövő? Nem is sejtethed,
Nem kell, hogy tudjad: tudja Istened.
Most arra kérlek Jézus nevébe:
Tégy mindent Isten kezébe!*

*Hagyj mindent Isten kezében!
Mit néki adtál, bízd rá egészen.
"Az Úrra hagyjad minden utadat",
Ó add át Néki teljes önmagad!
Ő számontartja minden dolgodat,
Ne vedd kezébe ismét sorsodat!
Hadd tartson kezében mindent hű Urad,
Attól ne félj, hogy neked nem marad!
Aki így véli, szegény balgatag...
Ne félj, csak higgy a Jézus nevében,
Hagyj mindent Isten Kezében!*

*Végy mindent Isten Kezéből!
Jót akar néked egész szívéből.
Fogadd el Tőle a jót, a szépet,
Belső nyugalmat és békességet,
Áldást, kegyelmet, szent reménységet.
De vedd át azt is, ami fáj és éget,
Nyomorúságot vagy betegséget,
Mert ebből fakad a kipróbált élet.
Gyűljön ajkadon hála, dicséret,
Szárnyaljon szerte újjongó ének!
Tégy bátran vallást Jézus nevééről,
Végy mindent Isten kezéből!*

Vizi István

Reformáld meg az imádat!

„A mennybe' fenn a trónusnál, a Krisztus értem közbenjár...”, „... nincs más isten, nincsen más!” Próbálok elmélyülni a dicsőítésben, de zavar, hogy túl hangos a zene. Hogy fogok így egész éjjel imában virrasztani? Aztán az előttem ülő fiatal párra téved a szemem, s most már nem is figyelek a dalszövegekre. A nő, aki láthatóan gyermeket vár, feláll és átszellemülten énekel. Dicsőíti Istent, s hiszem, hogy vele a baba is imádkozik, hisz ők ketten most még egy test. A Zsoltáros szavai jutnak eszembe róluk: „Már anyám ölében is rád voltam utalva, anyám méhében is te voltál Istenem.” (Zsolt 22,11) Azután arra gondolok, hogy az imádságot nem lehet elég korán elkezdni. De mit jelent imádkozni?

Egy nem hívőnek furcsa lehet azt látni, hogy mi keresztyének „magunkban motyogunk” vagy „összekulcsolt kézzel beszélünk egy elképzelt személyhez”. De számunkra is sokszor üres szavak, napi rutin, kapaszkodás az utolsó szalmaszálba kétségbeesésünkben. Sokat beszélünk az ima fontosságáról, de meg is éljük azt?

Az egyetlen, kommunikáció szakon értettem meg, Istennek milyen fontosak a kapcsolatok. Megteremtette a világot, s bele az embert. Nem pusztán azért, hogy valami szépet alkosson, hanem mert meg akarta osztani velünk a szeretetét. Olyannak teremtette Ádámot, hogy képes legyen vele közösségekben élni. A bűn miatt az ember eltávolodott Istentől (mondják, hogy a bűn maga az Istentől elszakadt állapot), ez a kapcsolat megromlott, de Isten azóta is keresi az utakat hozzánk. Erről szólnak az ószövetségi történetek. Az elhagyott, megtagadott, kicsúfolt Isten újra és újra üzen népének, hogy helyreálljon a kapcsolat. Az ég és föld teremtője, a mindenható Isten megszólítja Ábrahámot, része akar lenni Jákób életének, bemutatkozik Mózesnek, beszélget Illéssel, de még az egyiptomi rabszolganő gyermekéről is gondoskodik. Álomban, égő csipkebokorban, angyalok képében próbálja megszólítani az emberek szívét, s végül Ő maga is emberré lesz, hogy üzenetét olyan formába csomagolja, amit leginkább képesek vagyunk felfogni.

Isten emberi alakot öltött, hogy halálával megváltson minket, s hogy életével megértesse velünk vágyát: együtt akar lenni velünk. Krisztus ugyanis nem elégszik meg azzal, hogy halljunk a létezéséről és tényeket tudjunk róla. Ő minket akar. Kapcsolatba akar kerülni velünk, része akar lenni az életünknek.

Az imában megszólíthatom Istent, válaszolhatok a hívására, bátran nevezhetem Atyámnak. Keresztyénként az életem nem abból áll, hogy csak szabályoknak kell megfelelnem, magányosan parancsokat teljesítenem, mert Isten társul szegődik mellém. Minden nappal közelebb kerülnék egymáshoz, egyre jobban megismerem Őt, egyre árnyaltabb képem van arról, milyen is valójában. A saját bőrömről tapasztalom tisztaságát, hűségét, szeretetét, bölcsességét, szerető gondoskodását. Az évek során közös történelmünk lesz, kötődni kezdek hozzá, mélyül a kapcsolatunk. Közben én is változom, mert az Ő közelsége hat rám, szeretete formál, visszajelzései szembesítenek önmagammal, s fejlődésre készítetnek. De ha nem fektetek energiát a kapcsolatunkba, az nem fog szépen fejlődni. Ha nem töltök időt Istennel rendszeresen, eltávolodom tőle. Úgy működik ez, akár az emberi kapcsolatokban.

Az imádság számomra Istennel töltött idő. Beengedem a napjaimba, ezzel is kimutatom, hogy fontos nekem. Azt akarom, hogy részese legyen annak, ami velem történik, közösségben akarok lenni vele. Ő pedig nem tolaikodó fajta, mellettem áll és segít, de megvárja, míg kíváncsi leszek rá. Beszélgetünk: megosztok vele valamit az életemből, s Ő is megnyílik nekem. Megtanult szöveget mondok el, saját szavaimmal imádkozom, énekelek vagy csak csöndben ülök és gondolkodom – a lényeg az, hogy az Ő jelenlétében, rá figyelve teszem. Így működik ez közöttünk.

Az imádság számomra az a köldökzsinór, amivel Istenhez kapcsolódom. Az a csatorna, amin keresztül közvetlen kapcsolatban vagyok vele, amin át táplál és tanít. Láthatatlan kapocs ez, mégis mindig megérezem, ha elvágom. Még jó, hogy Istenhez, mint az édesanyákhoz, mindig oda lehet bújni. Mert ezt a köldökzsinórt nem kilenc hónapra kaptuk, hanem egész életünkre.

A cikk a Reformátusok Lapja 2012. október 21-i számában jelent meg, írta: Fekete György

Kálvin reggeli imája

Istenem, Atyám és Szabadítóm, mivel tetszett Neked, hogy engem ezen az éjszakán, mely most elmúlt, kegyelmedből megtartsál, s erre az új napra juttassál, ami éppen most kezdődik, tedd meg, hogy egészen szolgálatodra állhassak.

Segíts nekem, hogy minden gondolatom, beszédem, cselekedetem tetszédere lehessen, a Te akaratodnak engedelmeskedhessem, és minden lépésem a Te tiszteletedre, testvéreimnek pedig üdvösségére váljék. Amint ebben a földi életben a Te napvilágodat kiárasztod az egész világra, úgy világosítsd meg az én értelmemet (intelligenciámat) a Te Lelked világossága által, hogy a Te igazságosságod útjait követhessem.

Minden, amit ma megteszek, Istenem, arra a célra irányul, hogy Téged szolgálhassalak, Téged magasztalhassalak, minden jót egyedül a Te áldásodtól várhassak, és semmit se tegyek, ami nem kedves Előtted.

Segíts, Uram, hogy mindennemű munkámban, amit testemért, és a jelenvaló világért végzek, lélekben felemelkedhessem ama mennyei és boldog élet felé, amit Te készítettél gyermekeidnek.

Ámen.

Kálvin esti imája

A Nap és a Hold fényében szabad meglátnunk a nappal és az éjszaka változását. Ezért add, ó, mindenható Isten, hogy megtanuljuk szereinket még magasabbra emelni. Engedd, hogy megláthassuk reménységünk célját, örök üdvösségünket, abban a bizonyosságban, hogy ez az üdvösség ugyanannyira rendíthetetlen, mint a Te hűséged, aminek változhatatlanságát megláttatod velünk a Nap és a Hold, és a Te teremtett világod állandóságában.

Ébreszd fel bennünk a vágyat, hogy szilárdan megálljunk annak az üdvösségnek a várásában, amire Te hívtál el minket, és amit Te készítettél el nekünk a mennyben a mi Urunk, Jézus Krisztus által.
Ámen.

Imádkozzunk – az imádság szolgálat, és nagy szükség van rá! Vegyük komolyan!

- Isten közösségformáló munkájáért gyülekezeteinkben;
- Urunk minden munkásáért, aki nehézségben van;
- a szeretetintézményekben végzett munkáért, a szolgáltók kitartásáért;
- óvodánk épüléséért, az ott nevelkedő gyermekekért és a dolgozókért;
- a Főti Ökumenikus Iskoláért és valamennyi egyházi oktatási intézményért;
- a gyülekezet vezetőiért, terheik hordozásáért, a gyermekek között végzett szolgálatért;
- a gyülekezetben végzett ének-zenei szolgálatokért, énekkaraink jövőjéért;
- a kislagi gyülekezet testi-lelki épüléséért;
- a házaságokért és a Szentlélek munkájáért a családok életében;
- a missziói munkákért;
- a gyászolókért, a megkeseredett szívűekért;
- a magyar népért, országunk jövőjéért, vezetőiért.

örömHÍrLap

A Fót-Központi Református
Egyházközösség Folyóirata

Felelős szerkesztő:
Sebestyén Győző lelkipásztor

Cím: 2151 Fót, Károlyi István út 1.
Tel.: (27) 632 540
Mob.: (30) 638 4723
www.fotiref.hu
hivatal@fotiref.hu

Hivatali ügyintézés: szerdán és pénteken
de. 8–12h és du. 14–18h között,
valamint istentiszteletek után.

Következő számunk Karácsony
alkalmából jelenik meg.

*A lapot önkéntes adományokból
tartjuk fenn.*

Te vagy a cél

Békesség, mint a folyóvíz,
körülvész és ölelve ringat.
TE vagy a Cél, TE vagy a part-
ja az álmainnak.

TE jössz felém a holnapokban,
TE integetsz túnt napjaimból,
Hozzád fogok elérni egyszer
a földi lét határain túl,

szegényen is gazdag
reménnyel,
fáradtan is öröme frissen.
Lelkem kitör únt börtönéből,
hogy szüntelen ujjongja:
ISTEN!

Füle Lajos

Állandó alkalmaink

Vasárnap	10:00	Gyülekezeti és gyermek-istentisztelet
Szerda	9:00	Biblióra
Csütörtök	18:30	Imaóra
Péntek	18:00	Ifjúsági óra

Kéthetente csütörtökön	9:30	Baba-mama klub
Minden hónap első keddjén	18:30	Férfióra
Minden hónap harmadik péntekén	17:00	Nőióra
Minden hónap utolsó vasárnapján	16:00	Házassággondozó alkalom

Énekkari próbák

Szólampróbák: hétfőn és kedden
Összpróba: szerda 18:30–20:00
Hála énekkar próbája: szerda 10:15

* Különleges alkalmaink *

November 11. 10:00 Iskolavasárnap
18. 10:00 Tóth László nagyberegai ref. lelkipásztor,
igazgató szolgálata
24. 10:00–16:00 Egyházmegyei presbiteri konferencia
25. 10:00 Gyászolók vasárnapja
December 2. 15:00 Nyugdíjasok szeretetvendégsége (Advent I.)
17:00 Zenés áhítat
21–23. 18:00 Bűnbánati istentiszteletek,
úrvacsorai előkészítő
24. 16:00 Szentesti istentisztelet a gyerekek műsorával
25. 10:00 Karácsonyi istentisztelet, úrvacsoraoasztás
26. 10:00 Karácsonyi istentisztelet, úrvacsoraoasztás

Adventkor

Ködös hajnal-órák, tejszínű reggelek,
a földön sárguló, elkínzott levelek.
Az ég hólyagszemén nem tör át a nap
sugárnyalábjába felhőtlen megakad.
Az őszt lassan lépked, majd télbe borul
és ahogy megvirrad, be is alkonyul...
Este tompa fények remegnek az utcán,
megtörnek a tócsák fodródózó foltján.
De a hétköznapok bágyadt szürkesége
nem törheti meg azt, ami bennünk béke.
Lelkünkben reménység, a szívünkben áldás:
Ránk köszöntött advent,
boldog Jézus-várás...

Ágh Tihámér